

[2]

KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat KatKat
KatKatKatKat
atKatKat
tKatKat
atKatKat
KatKatKatKat
KatKat KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat
KatKat   KatKat

Člověka dří nad vedou
celej chuchvalec jeho nedokonalosti

• • •

Stojíš pořád stejně
Napíl opřená, ruce v kapsech napínají
zelenou bundu a celou postavu
Usmíváš se
(nejde říct že úsměv je
aniž bach poškodil celistvost)
A vis , kdy se v očích objeví můj prohrěšek
Odleskem
Nic není mezi
Jen fotka strátila lesk
a okraje se zpřehýbaly

Stará pohlednice z Brašova

Vedro jižních ulic leželo v nepoknutém prachu.
Je n z kostela dýchala chladná vznešenost
i když slunce rozpálilo schody na nichž
jsme sešli. Unavení unavení. Váňany kdeisi v hloubce
kamsne přestaly zvouet a vzdálený cinkot
hučení města a útržky vět normálně foři
sotva pohybovaly vázkom. Lid.

A náhle cosi rušivého.

Mladík s rádies prochází okolo nás, už je pryč
a já stále nejsem schopem reagovat.

I když už ve spleti uliček stichlo těch pár
tónů české folkové písničky, tak blízce veníci
chladivostí snové krajiny.

A A A A A

Když jsem u vzpomínání malaj kosek textu
ze stejné doby (1976)

***

Už jen pár metrů stoupání
už jen pár kroků snad
mrzne - vichřice se prohání
já mám tenhle pocit rád

Hory táhnou mráce sý
v mracích halí hrozbu svou
Iva se s kopcem přitón zdá se má
o tý dálce přede mnou

***

Poldovka , 7. 79.

až bolí
lehkost tvarování
hmoty

Jícny pecí
černá zrnka
na tuhnoucí strusee
a balík koksu
ještě před zchlazením
leží na druhé straně váhy
měřené dlouhou šedou zdí
dlouhou
kam nikdo ani nápisy nepíše

Na rozloučenou
se stavím zády
kapsy plné rukou
prach jako vždy

Marta : (část textu písně)

...

Nechávám dohořet ciga retu
na sušý konec nehtu
„bych se zvykl na bolest
až si moe smáško přiloží ke rtu

vysál jsem z ní zbytky jedu
a vrátil je filtrem plic k obloze
a prostě sjičtil že nedovedu
jít pěšky vedle těch na voze

Všechno už se dávno stalo
nevěřím lidem snům ani knihám
a přesto když musím o tom všem
navzdory všemu alespoň spívám

G W Allport :

Odvozené motivy vznikají ze základních
potřeb, ale nelze je beze zbytku
vysvětlit kombinací těchto potřeb

(princip funkční autonomie)

Kolikrát ještě

Karel Šiktanc

---

kolikrát ještě zešílí noc
kolikrát ještě studený měsíc
ve líký, bílý, studený měsíc
u dívčích oken
bude se smát

"svět, panenko
svět je zlý,
ne pochopí
rve se, vzteká
chce tě opít, chce tě svlékat
jenom chvíli,
jenom na noc
bude tě mít rád"

Kolikrát ještě matky se vzbudí
kolikrát ze sna zaslechnou výkřik
přibouchnou okno
"bláznivý vítr"...
a bude to pláč.

Kolikrát ještě pokřičují se,
kolikrát ještě kamenem hodí,
kolikrát budou báby a světci
u dívčích oken zoufale výt ?

"svět, ach bože,
kam se žene,
v očích se jí plamen rouhá,
v srdci strouha, dlouhá strouha
hřích mít děti
hřích, ach bože
na tom světě žít"

Kolikrát ještě z pětníku v kapse
kolikrát ještě poběhnou ze vrat
rovné a pyšné
na sukních rosu ...
a bude to pláč.

Kolikrát ještě po špičkách přijdu,
kolikrát ještě, Cyrano smilňný,
bude si hvízdát na stéblo trávy
u dívčích oken
nejledší veně ?

"Svět, Roxane,
svět je dům,
o pár pater větš
než ten kde spáváš,
tisíc oken, tisíc dveří
lampy, hudba, modré poří,
ke všem hvězdám dlouhé schody,
dám ti ho,
ať budeš starší,
chceš ?"

Kolikrát ještě -(do srtí ! do srtí !)
kolikrát ještě utrhnu stéblo,
zelenou, nehou, svítivpu trávu,
bude se blýskat ...
a bude to páč.

Společnost se skládá z miliónů lidí,
kteří jsou v podstatě sami. Ne nějak
hořce sami, protože si to neuvědomují.
Ale to, co by chtěli říci nikdo ne-
poslouchá.

Jsou prostě něčím, co se nahodile
přibližuje jedno k druhému a občas
o sebe trochu zavadí ...

/ p. Simon /

Neč hodí se přit o výklad slova
společnost. Už se za ním schovalo
mnohá. Jde mi víc o ty lidičky,
kteří k sobě hledají navzájem cestu
a kteří si chtějí říct víc, než jen
při náhodném setkání.

Těchto pár listů zdánlivě nemá ŽĚ
vlastní řád. Snad jen ten, že nabízím
kus vlastního světa, toho jak žiju,
myslím, toho, co ŽĚ se mi líbí
a co mě zajímá.

A co vlastně dodávat.

PERICEK